

Uden grænser...

I Jakob Knudsens Luther-bog "Angst og Mod" fortælles følgende fra Luthers barndom. Hans Luther, Martins far, var meget streng og krævede absolut lydighed af sine børn. Som stor dreng havde Martin den pligt hver aften at hente bukkekiddene. Engang glemte han det. Den følgende morgen blev han sendt ud for at se, om de var der, og så til sin skræk, at det ene kid var ædt af rovdyr, kun resterne var tilbage. Faderen var meget vred og straffede ham hårdt. Han slog ham til blods med et reb. Det gjorde så afsindigt ondt, at Martin rev sig løs og løb sin vej. Han var så harmfuld over den hårde straf, der syntes ham urimelig, at han aldrig ville hjem mere. Han vandrede af sted ad ukendte veje. Henimod aften mødte han en fremmed dreng, Peter, der tog ham med sig hjem. Han var flink mod Martin, og det var forældrene også; de tog det ikke så nøje med én mere eller mindre i hjemmet. Men der herskede stor uorden i Peters hjem.

I begyndelsen syntes Martin, at han havde det dejligt, fri for alle de strenge pligter og krav i hjemmet. De klatrede sammen i træerne og oplevede mange spændende ting, men efterhånden som dagene gik, kunne han ikke holde den tilværelse ud. Det var så underligt at være sådan uden ansvar over for nogen - som at række tungen ud af vinduet.

Hjemme havde pligterne tynget stærkt nok, men dette var uudholdeligt. Efter tre dages forløb ville han hjem, koste hvad det ville, for det her var som om verden skred ud til alle sider uden grænser. Han tog afsted fyldt af angst for, hvad der ville ske.

Da han kom hjem, var faderen ude, men moderen tog ham ind til sig og kyssede ham gang på gang, mens hun græd og bebrejdede ham, at han var løbet bort. Faderen havde først været meget vred, men efterhånden var han blevet grebet af en sådan uro for sin dreng, at han måtte ud at lede efter ham. Han kunne heller ikke sove for det om natten. Den aften, Martin kom hjem, var han ude og havde søgt i flere timer. Da faderen kom ind, spurgte han lavmælt sin kone: "Ja, Martin er her vel ikke?"

"Jo", sagde hun dæmpet, angst for hvad faderen ville gøre. Så skramlede det ved døren til den anden stue. Martin stod og svinglede et øjeblik, så løb han hen over gulvet og greb faderen i blusen med begge hænder, mens han græd højt med ansigtet mod hans bryst. Og faderen føler ikke andet end den magre, rystende dreng, han har i sine arme, og bøjer sig ned og kysser ham.

Genfortalt af Herluf Eriksen i
"Den forsømte børnelærdom"
(Gad 1974).